

Arrest

nr. 182 589 van 21 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 12 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 juli 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 september 2013, op 3 januari 2014 en op 30 oktober 2015.

1.3. Op 8 november 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u geboren op 3 maart 1978 in de stad Khanater al Kheireya, provincie Qalyubia. U bent Koptisch christen. In 1996 voltooide u het middelbare onderwijs in de richting landbouw. Nadien oefende u verschillende beroepen uit: van fabrieksarbeider, uitbater van een voedingswinkel tot chauffeur. U heeft geen legerdienst voltooid. In 2006 of 2007 bent u gehuwd met mevrouw M.(...) A.(...) F.(...) M.(...), net als u een Koptische christen met de Egyptische nationaliteit. Samen hebben jullie twee zonen A.(...) en B.(...). Tot een jaar voor uw huwelijk woonde u samen met uw ouders in de stad Khanater al Kheireya. Vervolgens verhuisde u naar een nabijgelegen appartement, terwijl uw officiële domicilie steeds op het adres van uw ouders geregistreerd bleef. Momenteel verblijven uw echtgenote en jullie twee kinderen bij uw schoonvader in Caïro, Egypte.

U werd tweemaal gearresteerd in Egypte. In maart 2001 werd u drie dagen vastgehouden in het politiekantoor te Giza omwille van een politiecontrole op geldige vervoers - en inschrijvingsbewijzen. Waar normaliter louter een bekeuring wordt uitgeschreven, oppert u dat de politiemann het kruis rond uw nek zag en u daarop gearresteerd heeft. In de zomer van 2007 werd u samen met andere personen twee dagen door de Egyptische politie vastgehouden in Shoubra al Jeima toen iemand gewond raakte bij het afvuren van vreugdeschoten naar aanleiding van een huwelijk. U werd vervolgens, toen diegene die de schoten effectief had afgevuurd geïdentificeerd werd, gewoon weer vrijgelaten.

U bent geen lid van een politieke groepering, religieuze of sociale organisatie maar heeft zich in Egypte sedert 2006 politiek en religieus geëngageerd. Tijdens verschillende verkiezingsperiodes ondersteunde u samen met enkele vrienden de verkiezingscampagnes van enkele gematigde kandidaten zoals M.(...) S.(...) en M.(...) A.(...). Deze kandidaten namen het in de stad Khanater onder andere op tegen de kandidaat van de Moslimbroeders, N.(...) a.(...) H.(...). U woonde politieke lezingen, bijeenkomsten en propagandameetings bij in de stad Khanater om openlijk steun te bieden aan gematigde sprekers zoals G.(...) M.(...) en te protesteren tegen Moslimbroeders zoals N.(...) a.(...) H.(...). Daarnaast was u als vrijwilliger actief in de kerk en bij de Maspiro-jeugd, een jongerengroepering die zich inzet voor de bescherming van de Koptische gemeenschap. U nam onder andere deel aan de Maspirodemonstraties die sinds april 2011 werden georganiseerd als reactie op de vernieling van enkele Koptische kerken na de uitbraak van de Egyptische Revolutie in 2011.

In november 2011 werd u bij het verlaten van de kerk op de markt van Khanater zonder enige aanleiding beledigd en geslagen door twee onbekende, extremistische moslims. Een christelijke wijkgenoot, M.(...) T.(...) A.(...) wist beide partijen te kalmeren, bracht u naar het ziekenhuis en liet een proces-verbaal opstellen bij het politiekantoor. Het incident werd uiteindelijk op traditionele wijze opgelost nadat enkele belangrijke figuren uit zowel de christelijke als de islamitische gemeenschap tot een vreedzame oplossing waren gekomen.

Op 7 februari 2013 werd het gebouw van de kerk waarin uw ouders een verdieping betrekken, omstreeks 2u. 's nachts door twintig tot dertig personen bekogeld met lege flessen en stenen.

U vermoedt dat het om "mensen van Dr. A.(...)" ging, die in de buurt bijeenkomsten organiseerde die extremistische moslims aantrok. Zij scandeerden "ongelovigen" en "losbandigen". Nadien stichtten zij brand en vertrokken zij. Zelf was u, die regelmatig bij uw ouders op bezoek ging en er ook af en toe overnachtte om voor hen te zorgen, op dat moment ook in het gebouw aanwezig. De reden voor deze brandstichting is volgens u dan ook tweërlei: enerzijds om het sektarische geweld aan te wakkeren, anderzijds om u, als opvallende kerkactivist, persoonlijk te treffen. Rond 5u. 's nachts kwamen de veiligheidsdiensten ter plekke. De voorzitter/ woordvoerder van de Koptische kerk, S.(...) N.(...) a.(...) B.(...), kon niemand van het incident beschuldigen omdat hij niets gezien had. Hij vroeg S.(...), een personeelslid van het medische centrum dat naast het gebouw lag, om op verzoek van de politie verklaringen af te leggen. Dit gebeurde op 27 februari 2013.

Op 24 juni 2013 kwam een militair bij u thuis langs. Hij meldde uw echtgenote dat u zich diende aan te melden bij het politiekantoor omdat iemand u had aangeklaagd. Zelf bevond u zich toen bij uw ouders. U nam onmiddellijk contact op met uw advocaat, M.(...) A.(...) A.(...), die u adviseerde niet naar het politiekantoor te gaan maar gewoon de zitting af te wachten. U contacteerde ook de pater van de plaatselijke kerk, M.(...) R.(...), die de kerk daarop tijdelijk sloot, samen met u bad voor een oplossing van het probleem en u aanraadde voorlopig van de radar te verdwijnen. Ook uw schoonvader stelde voor om tijdelijk met uw gezin bij uw schoonbroer te logeren en zo geschiedde. Eén dag later verhuisden jullie naar het huis van uw schoonbroer in al Ngoum city. Drie tot vier dagen later vernam u via uw advocaat wat de aanklacht tegen u inhield. De klacht was ingediend door N.(...) a.(...) H.(...) en Dr. A.(...) en werd niet alleen tegen u ingediend maar ook tegen uw twee vrienden uit de Maspirojeugd, A.(...) K.(...) en R.(...) M.(...).

Alle drie werden jullie er valselyk van beschuldigd moslimmeisjes te bekeren tot het christendom. De klacht bevatte de getuigenis van een voor u onbekende vrouw die zich tesamen met twee andere vrouwen bij de politie had gemeld.

Gedurende uw verdere verblijf bij uw schoonbroer kwam u via uw advocaat verder te weten dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd door de Egyptische politie. U startte met de voorbereidingen van uw vertrek uit Egypte. Via een vriend uit de kerk werd u in contact gebracht met een smokkelaar om u te helpen het land te verlaten. Op 7 juli 2013 heeft u Egypte op illegale wijze verlaten per boot richting Italië. Vervolgens reed u met de auto tot in België waar u op 15 juli 2013 bent aangekomen. De volgende dag diende u hier een asielaanvraag in.

Tussen uw vertrek uit Egypte op 6 of 7 juli 2013 en uw eerste gehoor op het CGVS d.d. 13 september 2013 hoorde u via uw broer A.(...) dat zijn schoonmaakwinkel door jonge extremisten was aangevallen. Uw broer A.(...) vertelde u dat "zij" opmerkten dat zij u zouden weten op te sporen en te pakken zouden krijgen. Uw broer A.(...) zei hen dat u niets gedaan had. De jonge extremisten hebben hem geduwd en de vitrine van de winkel kapot gemaakt. Ook uw ouders werden mondeling uitgescholden. De klacht jegens u kreeg ruchtbaarheid in Khanater en verhoogde de spanningen die uw familie als Koptische christenen reeds kende.

Op 23 december 2013 vond in de Correctionele Rechtbank van Khanater een zitting plaats. Op basis van de valse aanklacht moslimmeisjes te hebben willen bekeren werd u net als uw vriend A.(...) K.(...), die ook voortvluchtig was, veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en een boete van 10.000 Egyptische pond. Uw andere vriend, R.(...) M.(...), werd eerder door de Egyptische politie gearresteerd en kreeg slechts twee jaar gevangenisstraf en een geldboete. U heeft dit alles twee dagen na de zitting vernomen via uw broer A.(...), die samen met uw advocaat op de zitting aanwezig was. Uw advocaat diende beroep in tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Khanater maar dit vonnis werd bevestigd in hoger beroep.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, twee originele werkbadges, een origineel proces-verbaal d.d. 5 november 2011, een origineel medisch rapport d.d. 5 november 2011, een origineel proces-verbaal d.d. 24 juni 2013, een uitnodigingsbrief van de assistent procureur-generaal voor een politieverhoor d.d. 25 juni 2013, uw originele wettelijke en religieuze huwelijksakte, een kopie van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen, een origineel attest van de kerk d.d. 15 augustus 2013, een origineel attest van het openbare ministerie ter bevestiging van de hangende gerechtelijke procedure d.d. 1 oktober 2013, een origineel attest van de advocaat, een origineel vonnis d.d. 23 december 2013, een kopie van een uittreksel uit het handelsregister, een originele omslag verstuurd vanuit Egypte, een origineel certificaat d.d. 26 februari 2014 ter bevestiging van het definitieve vonnis en een artikel betreffende de algemene situatie voor christenen in Egypte.

In België verblijven tevens uw broers W.(...), M.(...) (CG 07/13801) en A.(...), M.(...) (CG 15/11686). Beiden dienden in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de twee arrestaties d.d. maart 2001 en 2007 uw vertrek uit Egypte op 6 of 7 juli 2013 niet kunnen verantwoorden. Om te beginnen is het bevreemdend dat u bij de DVZ met geen woord heeft gerept over deze twee arrestaties waarbij u aanvankelijk twee en vervolgens drie dagen op het politiekantoor werd vastgehouden. Op de vraag of u ooit werd gearresteerd, antwoordde u expliciet van niet (vragenlijst CGVS, p.4, vraag 3.1). U vergoelijkt dat u werd gevraagd of u ooit officieel van iets werd beschuldigd en of u ooit voor een bepaalde zaak gearresteerd werd, hetgeen volgens u op dat moment niet het geval was (CGVS II, p.25). Het mag duidelijk zijn dat uw verklaringen niet kunnen overtuigen. Wat er ook van zij, deze twee arrestaties volstaan geenszins om in uw hoofd te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat de arrestatie van 2001 betreft blijkt bovendien dat u werd meegenomen omwille van een overtreding op de verkeerswet. U stelde hierbij dat u echter gedurende aantal dagen onwettig werd vastgehouden en dit omdat de politie een kruis in de wagon zag hangen (CGVS I, pp. 11-12). Dit betreft echter een louter vermoeden van uw kant én u brengt ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aan die uw bewering terzake kan staven. Uw arrestatie in 2007 dient dan weer te worden geplaatst tegen de achtergrond van een onderzoek dat werd ingesteld om degene die vreugdeschoten had gelost tijdens het huwelijk van uw nicht te identificeren.

Naast u werden nog verschillende andere personen meegenomen en nadat de schutter geïdentificeerd werd, werd u terug vrijgelaten (CGVS I, pp. 11-12). Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat u na deze twee arrestaties nog tot 2013 – 12 jaar na uw eerste arrestatie en 6 jaar na uw tweede arrestatie – in Egypte bent gebleven (CGVS I, pp.11-14).

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de klacht die door N.(...) a.(...) H.(...) en Dr. A.(...) op 24 juni 2013 zou zijn ingediend, noch aan de daaropvolgende veroordeling bij verstek op 23 december 2014.

Zo bent u totaal niet op de hoogte van de inhoud van de klacht d.d. 24 juni 2013 die u tijdens het eerste gehoor op het CGVS zelf heeft voorlegd.

Gevraagd door wie de klacht d.d. 24 juni 2013 precies werd ingediend, stelt u doorheen uw verschillende verklaringen tegenover het CGVS steeds dat zowel de advocaat N.(...) a.(...) H.(...) als Dr. A.(...) deze klacht hebben ingediend en dit met behulp van een vrouw (CGVS I, pp.14-16), die op haar beurt werd bijgestaan door twee vrouwelijke getuigen (CGVS II, p.13). Wat hun volledige namen zijn, weet u allereerst helemaal niet. Enerzijds verwijst u behoudens de advocaat N.(...) a.(...) H.(...) naar een zekere Dr. A.(...). Gevraagd wat de volledige naam is van Dr. A.(...), vergoelijkt u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat zijn volledige naam u niet te binnen schiet (CGVS I, p.14). Als u tijdens het tweede gehoor op het CGVS echter opnieuw wordt gevraagd naar de volledige namen van deze twee mannen, stelt u weerom hun volledige namen niet te kennen. U kent de naam van N.(...) a.(...) H.(...) omdat deze overal op pamfletten, spandoeken etc. geschreven staat. Van anderen, verschoont u, is louter de roepnaam bekend, zoals bv. dr. A.(...), die zich ook zo als apotheker presenteert (CGVS II, p.13). Niet alleen is uw onwetendheid hieromtrent frappant daar u deze twee personen reeds lang geleden zou hebben leren kennen (CGVS I, pp.14-15) en al jarenlang problemen met hen zou hebben. Zo betwist u al 12 jaar openlijk de politieke standpunten die zij als Moslimbroeders verkondigen (CGVS I, p.14; CGVS II, pp.10-11, p.15, p.17 & p.19 & CGVS III, p.9). Ook wordt in de klacht d.d. 24 juni 2013 daarenboven expliciet melding gemaakt van de twee door u vernoemde Moslimbroeders, met name N.(...) a.(...) H.(...) en A.(...) M.(...) H.(...). Gepolst of u deze klacht gelezen heeft en of deze de volledige namen bevat, beweert u dat u de klacht heeft gelezen, dat deze de volledige namen van beide personen bevat maar dat u deze namen niet onthouden heeft (CGVS II, p.13). Uw verschoningen zijn niet afdoende, te meer u ook tijdens het derde gehoor op het CGVS de volledige namen van uw twee mannelijke belagers dient schuldig blijven (CGVS III, p.9). Dat u de volledige namen van de twee personen waarmee u al jaren problemen zou kennen én die nu een klacht tegen u indienden, niet kan geven, doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Anderzijds verwijst u naar de betrokkenheid van drie verschillende vrouwen. Van de vrouw die volgens u het onderwerp van de klacht uitmaakt, kent u de volledige naam tijdens het eerste gehoor op CGVS evenmin. U komt niet verder dan te opperen dat zij misschien zelfs van buiten Khanater is (CGVS I, p.16). Bij aanvang van het tweede gehoor op het CGVS herhaalt u vervolgens spontaan dat u de vrouw die de klacht neerlegde niet kent (CGVS II, p.10). Wanneer u even later nogmaals expliciet gevraagd wordt naar de volledige namen van alle aanklagers, schiet u evenwel te binnen dat de vrouw hetzij A.(...), hetzij N.(...) heet. Verder komt u evenwel niet. Zoals u echter terecht opmerkt, staat ook haar volledige naam, zijnde N.(...) A.(...) A.(...), uitdrukkelijk in de klacht d.d. 24 juni 2013 vernoemd (CGVS II, p.13). Ook de namen van de twee andere vrouwelijke getuigen zijn u voorts volledig onbekend (CGVS II, p.13). Hoewel u vermoedt van niet (CGVS III, p.19), staan ook hun namen, i.c. M.(...) M.(...) en M.(...) A.(...), in de klacht d.d. 24 juni 2013 genoteerd. U met de namen van deze drie verschillende vrouwen geconfronteerd, argumenteert u dat u niet aanwezig was bij het indienen van deze klachten. U benadrukt dat het een valse klacht was en u vraagt zich af of u misschien al hun namen en geboortedata diende te onthouden (CGVS III, p.27). Redelijkerwijs mag evenwel verwacht worden dat u ook de namen van deze vrouwen, die centraal staan in de klacht d.d. 24 juni 2014, kent. Minstens kan worden verwacht dat u zich de moeite zou hebben getroost om te achterhalen wie deze personen waren, een gegeven dat totaal niet blijkt uit uw verklaringen, integendeel. Gevraagd of u op eender welk moment bij om het even wie informatie ingewonnen heeft over de vrouw die de klacht indiende en de twee (beweerde) getuigen, stelde u immers onomwonden van niet (CGVS II, p.14). Dit komt uw geloofwaardigheid ook zeker niet ten goede.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat de informatie die u wél weet te verschaffen over de door u voorgelegde klacht d.d. 24 juni 2013 helemaal niet overeenkomt met de inhoud van de klacht zelf. Gevraagd wiens verklaringen hierin door de politie werden opgenomen, antwoordt u die van "de vrouw". Nochtans zijn haar verklaringen helemaal niet terug te vinden in het document dat louter de verklaringen van N.(...) a.(...) H.(...) en Dr. A.(...) bevat. Hoewel u op de zetel van het CGVS correct aangeeft dat ook N.(...) a.(...) H.(...) - als advocaat van de vrouw - en Dr. A.(...) bij het indienen van de klacht aanwezig waren, beweert u daarentegen foutief dat de verklaringen van deze twee mannen niet werden

geregistreerd (CGVS III, p.17). Na confrontatie met deze bevinding geeft u toe niet te weten wie precies wat aan de politie gezegd heeft (CGVS III, p.27). Geïnformeerd naar de inhoud van de verklaringen van de vrouw, antwoordt u aanvankelijk vaagweg dat u en uw kompanen, volgens de klacht, met haar en ook met de andere vrouwen zouden hebben gesproken en dat jullie valselijk beschuldigd werden. Nadat u meermaals gevraagd werd te preciseren waarvan u dan concreet beschuldigd werd, komt u niet verder dan te stellen dat het over haar bekering ging, dat jullie deze vrouwen over het christendom zouden hebben gesproken en dat jullie haar zouden hebben uitgenodigd om naar de kerk te komen. Gevraagd of u, volgens haar verklaringen, verder nog iets zou hebben gedaan, stelt u van niet. Doorgevraagd of zij, volgens haar verklaringen, ook effectief naar de kerk zou zijn geweest, ontkent u dit eveneens (CGVS III, pp.17-19). Nochtans blijkt uit het betrokken document niet alleen dat jullie deze vrouw vroegen om naar de kerk te komen, doch ook dat jullie haar vroegen zich te bekeren tot het christendom, dat zij weigerde en dat jullie haar op een gegeven moment achtervolgden en niet wilden loslaten. Ook wordt in de klacht d.d. 24 juni 2013 verwezen naar het feit dat de drie vrouwen uiteindelijk verschillende malen naar de kerk zouden zijn gegaan, dit in tegenstelling tot wat u hierover beweerde (CGVS III, p.27). Gepolst of er naast de "cliënt-advocaat"-relatie nog andere relaties bestonden tussen N.(...) A.(...) A.(...) enerzijds en N.(...) a.(...) H.(...) of Dr. A.(...) anderzijds, haalt u aan van niet (CGVS III, p.19). Wederom blijkt uit de betrokken klacht dat A.(...) M.(...) H.(...) zich aan de politie voorstelde als de oom van N.(...) A.(...) A.(...). Dat u de inhoud van de klacht d.d. 24 juni 2013 niet blijkt te kennen, doet ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw asielaanvraag. U deze vaststellingen voorgespiegeld, stelt u zich opnieuw de vraag wat er van u verwacht wordt en of u de klacht misschien uit het hoofd had moeten leren om op de vragen te kunnen antwoorden. U benadrukt verder dat u de omstandigheden wenste te kaderen waarin deze klacht werd ingediend en dat het niet aan u is om de genoteerde verklaringen te onthouden (CGVS III, p.27). Daar informatie omtrent de gerechtelijke procedure die tegen u was gestart echter van primordiaal belang is, mag minstens aangenomen worden dat u hierover meer specifieke verklaringen zou kunnen afleggen. Ook deze blijk van desinteresse doet overigens andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. U deze opmerkingen tevens voorgelegd, minimaliseert u tenslotte plots het belang van de klacht d.d. 24 juni 2013 die u tijdens het eerste gehoor op het CGVS nochtans aanhaalde als voornaamste vluchtaanleiding uit Egypte (CGVS I, pp.14-15). U wijst erop dat uw vertrek uit Egypte niet alleen te maken heeft met deze klacht maar met een combinatie van verschillende problemen (CGVS III, p.27). Uw uitleg kan niet overtuigen.

Met betrekking tot de inhoud van de brief van de assistent procureur-generaal, d.d. 25 juni 2013, waarmee u werd opgeroepen zich aan te melden voor een gehoor, legde u voorts evenmin overtuigende verklaringen af. Gevraagd wanneer u normaliter op het politiekantoor zou moeten verhoord worden, stelt u het niet te weten (CGVS II, p.6). In de brief d.d. 25 juni 2013 die u zelf voorlegt, staat nochtans expliciet vermeld dat u, net als de twee andere beklaagden, op 26 juni 2013 zouden moeten worden verhoord.

Met betrekking tot het vonnis d.d. 23 december 2013 dient bijkomend opgemerkt te worden dat er aan de authenticiteit van dit vonnis ernstig kan getwijfeld worden. Vooreerst betreft dit geen origineel afschrift van het vonnis, zoals u zelf beweerde (CGVS II, p.3) doch louter een bestempelde kopie van het betrokken vonnis, waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd. Omdat kopieën gemakkelijk kunnen vervalst worden, kan aan dergelijke stukken geen bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast voldoet het vonnis op zich niet aan de gangbare normen en vereisten van een authentiek stuk. Niet alleen bevat het vonnis geen officiële hoofding. Zelfs de specifieke rechtbank die het vonnis uitvaardigde, wordt niet gespecificeerd. Er wordt louter vaagweg verwezen naar een "rechtbank". Zelf werpt u tijdens het tweede gehoor op het CGVS de Correctionale Rechtbanken van Khanater al Kheireya op (CGVS II, p.14). Al weet u deze tijdens het derde gehoor op het CGVS niet langer te herhalen. Ditmaal verwijst u naar de rechtbank "al Jeunach" of ook de rechtbank voor kleine misdaden genoemd (CGVS III, pp.19-20). Verder staat nergens in het vonnis vermeld krachtens welk artikel u precies tot drie jaar gevangenisstraf en een geldboete werd veroordeeld. Elke rechterlijke uitspraak vindt nochtans zijn grondslag in een specifiek wetsartikel dat in het vonnis vermeld wordt. Dat u zich ook zelf onwetend toont over het desbetreffende artikel (CGVS II, p.3 & CGVS III, p.20), niettegenstaande het feit dat u tijdens de gerechtelijke procedure en ook nu nog steeds beroep zou kunnen doen op uw advocaat (CGVS I, pp.16-17; CGVS II, pp. 3-5 & CGVS III, p.5 & pp.21-22), draagt verder bij tot de reeds opgeworpen twijfels omtrent uw relaas én de authenticiteit van het vonnis d.d. 23 december 2013. Ook over de inhoud van het certificaat d.d. 26 februari 2014 ter bevestiging van het genomen vonnis blijft u in het ongewisse. Zelf haalt u aan dat uw advocaat bij dezelfde rechtbank in beroep ging tegen het vonnis van 23 december 2013 dat vervolgens opnieuw volledig werd bevestigd. Wanneer uw advocaat dat deed, binnen welke termijn of op basis van welke elementen hij een beroep indiende, weet

u niet (CGVS, p.6 & pp.21-23). Uit het certificaat d.d. 26 februari 2014 blijkt daarentegen dat uw gevangenisstraf in het nieuwe vonnis d.d. 24 februari 2014 verminderd werd van drie jaar naar twee jaar. Dat u dit niet weet, relateert opnieuw in sterke mate de geloofwaardigheid van uw relaas en voorgehouden vrees.

De andere door u voorgelegde, gerechtelijke documenten, met name het origineel proces-verbaal d.d. 24 juni 2013, de uitnodigingsbrief van de assistent procureur-generaal voor een politieverhoor d.d. 25 juni 2013, het origineel attest van het openbare ministerie ter bevestiging van de hangende gerechtelijke procedure d.d. 1 oktober 2013, het origineel vonnis d.d. 23 december 2013, het origineel certificaat d.d. 26 februari 2014 ter bevestiging van het definitieve vonnis, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Gepolst wanneer u voor het laatst sprak met uw advocaat in Egypte, stelt u dat u in Egypte regelmatig contact met hem had maar dat u na uw vertrek uit Egypte uw zaak nog louter opvolgt via uw broer. Alleen hij contacteerde uw advocaat in Egypte (CGVS III, p.5). U gevraagd waarom u zelf niet rechtstreeks met uw advocaat communiceerde, komt u niet verder dan te stellen dat alles via uw broer A.(...) werd geregeld en dat uw advocaat geen tijd heeft om telkens uw telefoons te beantwoorden. Voorgelegd dat hij toch uw zaak behartigde en dat hij u toch op de hoogte zou willen houden van uw zaak, beweert u dat dat normaal is, dat hetzelfde geldt voor uw Belgische advocaat en dat hij altijd geld vroeg (CGVS III, p.5 & p.24). Gezien u, een geschoold man (CGVS I, p.8), omwille van problemen met de autoriteiten beweert uw land van herkomst te hebben verlaten, is het toch niet meer dan logisch dat u zelf met uw advocaat, die immers van bij het begin met uw zaak belast was, in contact zou blijven om zo de meest accurate en "up to date" informatie over uw eigen zaak te vergaren (CGVS I, p.16 & CGVS II, p.3 & p.5; CGVS III, p.21). Het feit dat u stelt dit te hebben nagelaten, ondermijnt andermaal in niet geringe mate uw geloofwaardigheid. De geloofwaardigheid van uw beweerde problemen wordt voorts nog bijkomend ondermijnd gelet op het feit dat uw broer A.(...), die u steeds tijdens de gerechtelijke procedure in Egypte zou vertegenwoordigd hebben en alles voor u regelde (CGVS I, pp.2-23; CGVS II, p.3, pp.9-10, p.12, pp.14-15, p.23 & p.25; CGVS III, pp.5-8, p.12 & p.22-24), tijdens zijn gehoor op het CGVS niet eens kan zeggen met wie u concreet problemen kende (CGVS A.(...), p.25).

Bijkomend weet u gedurende de drie gehoren op het CGVS maar weinig concrete en samenhangende informatie te verschaffen over de situatie van A.(...) K.(...) en R.(...) M.(...), de personen die, samen met u, mede het voorwerp uitmaakten van de valse klacht die op 24 juni 2013 werd ingediend.

Tijdens het eerste gehoor op het CGVS (nvdr. 13 september 2013) geeft u aan geen nieuws over hen te hebben. U weet louter dat zij net als u op basis van dezelfde aantijgingen valselijk werden aangeklaagd (CGVS I, p.15 & p.22). Een maand na uw aankomst in België (nvdr. midden augustus 2013) heeft u wel nog van uw broer vernomen dat ook zij "er niet meer waren". Waar zij dan verbleven en sinds wanneer, wist u echter niet. Sinds uw vertrek uit Egypte heeft u, zo geeft u toe, niet meer naar hun situatie geïnformeerd. U rechtvaardigt dat u kinderen heeft en zich enkel bezig hield met uw probleem. Voorgelegd dat u met extra informatie mogelijk nieuws kreeg dat ook voor u relevant kon zijn, herhaalt u dat zij hetzelfde meegemaakt hebben als u, dat zij daar niet meer waren en ook hun advocaat hadden (CGVS I, pp.22-23). Hier valt bovenal uw sterk laconieke houding op. Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen over uw kompanen en hetgeen zij meemaakten in het kader van de valse aanklacht die tegen jullie werd ingediend, doet weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Immers, indien hun problemen - zoals u zelf aangeeft - dezelfde zijn als de uwe (CGVS I, p.22) is informatie over hun lot van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging.

Daarnaast wijken uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS van elkaar af. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS laat u zich spontaan ontvallen dat u tijdens de periode dat uw bij uw schoonbroer verbleef, zijnde de laatste twee weken voor uw vertrek uit Egypte (nvdr. eind juni – begin juli 2013), ontdekte dat één van de drie beklaagden, namelijk R.(...), werd opgepakt. U legt uit dat u daarom ernstig nadacht over wat de volgende stap zou zijn en dat u besloot om het land te verlaten (CGVS II, pp.9-10).

Dit verschilt niet alleen met wat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog beweerde, nl. dat u geen kennis had over hun situatie, behalve het loutere feit dat zij er niet meer waren (CGVS I, pp.22-23). Ook corrigeert u zichzelf onmiddellijk daarna en beweert u opeens dat u slechts na uw vertrek uit Egypte

over de arrestatie van R.(...) heeft vernomen (CGVS II, pp. 9-10 & p.22). Uw gebrek aan coherentie doet bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Uw blijk van onwetendheid en desinteresse aangaande de situatie van A.(...) K.(...) en R.(...) M.(...) wordt tijdens het tweede en derde gehoor op het CGVS bovendien nog verder onderschreven. Hoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nog wist aan te geven dat R.(...) diegene was die werd gearresteerd (CGVS II, p.9), slaagt u er tijdens het derde gehoor niet langer in te herhalen wie aangehouden werd en wie niet. U werpt op dat het in de bevestiging van het vonnis staat, een document dat u zelf niet gelezen heeft (CGVS III, p.7). Dergelijke achteloosheid ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging in Egypte. Over wie "de gearresteerde beklaagde" heeft aangehouden, waar en wanneer dat precies was of waar en hoelang hij werd vastgehouden, blijft u voorts ook in het ongewisse. Ook naar waar en sinds wanneer "de voortvluchtige" vertrokken is, weet u niets te vertellen (CGVS III, pp.7-9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verschoont u, gevraagd naar meer details over de situatie van de twee medebeklaagden, dat u geen tijd heeft om te informeren, dat dat altijd via uw familie zou moeten en zij u nooit volledige en correcte informatie zou geven. Doorgevraagd of u nog op een andere manier heeft geprobeerd informatie over hun situatie in te winnen, antwoordt u opnieuw ontkennend en vergoelijkt u dat zij dezelfde problemen hebben als u (CGVS II, p.22). Tijdens het derde gehoor op het CGVS stelt u dat u de zaak niet meer heeft opgevolgd sedert het tweede gehoor op het CGVS omdat u zich enkel bezig hield met uw gezin en niet met de problemen van andere mensen (CGVS III, pp.7-9). Opnieuw doet deze blijk van totale desinteresse verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.

Voorts lijkt u evenmin informatie te hebben over de situatie van uw persoonlijke belagers, de twee Moslimbroeders, N.(...) a.(...) H.(...) en dr. A.(...). Pas drie maanden voor het derde gehoor op het CGVS (nvdr. juli 2015) heeft u op het Facebook-profiel van iemand uit Khanater gelezen dat N.(...) a.(...) H.(...) werd gedood bij een inval van het leger in zijn appartement in 6 oktober (stad). Voordien had u nooit iets over N.(...) a.(...) H.(...) of dr. A.(...) vernomen, noch had u daar ooit zelf naar geïnformeerd. De situatie van dr. A.(...) is u voorts geheel onbekend. Op de vraag of zij als Moslimbroeders ooit problemen hebben gekend sedert de laatste regimewissel in Egypte, moet u het antwoord dan ook schuldig blijven. Uw verklaring dat u niet zoveel tijd besteedde aan zo'n nieuws en dat uw gezin het voornaamste was voor u (CGVS III, pp.10-11), is zeer opmerkelijk aangezien hun situatie van essentieel belang is om uw eigen risico op vervolging correct te kunnen inschatten en een oplossing te zoeken. Uw gebrek aan interesse hieromtrent doet weerom ernstige twijfels rijzen over de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees, te meer aangezien Moslimbroeders het voorwerp uitmaken van felle repressie door de Egyptische autoriteiten die in de afgelopen jaren honderden leden en aanhangers van de beweging hebben opgepakt (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016). Uw verschoning dat u deze twee personen nooit persoonlijk heeft gezien of ontmoet (CGVS III, p.12), doet niet terzake en strookt daarenboven niet met wat u hierover eerder beweerde, namelijk dat u beide personen aanviel en bekritiseerde telkens u hen zag tijdens door de kerk georganiseerde ontmoetingen en bijeenkomsten (CGVS I, p.14). Dat u als arme man in Egypte machteloos stond tegen deze twee bekende personen (CGVS III, pp.11-12), volstaat voorts evenmin als afdoende verschoning voor het feit als zou u niet – op eender welk moment – naar hun hebben kunnen informeren om uw persoonlijke situatie bijgevolg beter te kunnen inschatten.

Voorts is het uiterst merkwaardig dat u, die verklaart op 24 juni 2013 te zijn aangeklaagd door twee gekende Moslimbroeders uit Khanater wegens het vermeende bekeren van moslimmeisjes (CGVS I, pp.14-15), hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Enerzijds verwijst u naar het incident in november 2011 waarbij u door twee extremistische moslims werd aangevallen. Anderzijds maakt u, gevraagd naar de reden waarom u Egypte recentelijk had verlaten, louter melding van de aanval op/ brandstichting in het huis van uw ouders door twee Moslimbroeders in februari 2013. Geenszins attendeert u echter op de valse klacht die op 24 juni 2013 door twee gekende Moslimbroeders bij de Egyptische politie aanhangig zou zijn gemaakt. Expliciet tijdens het gehoor bij de DVZ gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, antwoordde u van niet (vragenlijst CGVS, pp. 4-5, p.24). Dergelijke anomalie doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging in Egypte. Bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS gaf u evenwel aan moeilijkheden te hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw persoonlijke relaas omwille van de religie van de toenmalige tolk.

U beweert onvoldoende kans te hebben gekregen om uw verhaal volledig toe te lichten en haalt aan dat alles kort werd genoteerd, niet alles van uw persoonlijke gegevens werd voorgelezen en dat er enkele fouten in de data werden vermeld. Gevraagd of u tijdens het gehoor op de DVZ toch de

belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Egypte had verteld, al ware het maar in het kort, bevestigt u desalniettemin alles oppervlakkig te hebben verteld en in hoofdlijnen. Dat u wegens de religie van de tolk niet op ongedwongen wijze heeft kunnen vertellen over uw persoonlijke problemen in Egypte omdat u het gevoel had dat u zodoende de volgens u islamitische tolk tijdens het gehoor op de DVZ in verlegenheid bracht, is echter niet aanvaardbaar. Hoe u immers weet zou hebben van de religie van de tolk op de DVZ is niet duidelijk. Hoe dan ook, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Voorgelegd dat u bij de DVZ evenwel melding maakte van het incident in november 2011, legt u uit dat u niets meer durfde zeggen nadat u dat verklaarde. Daar de klacht d.d. 24 juni 2013 van cruciaal belang is voor de beoordeling van uw asielaanvraag, is het niet aannemelijk dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS (CGVS I, pp.2-3 & p.24; CGVS II, pp.25-26).

Gevraagd of uw familie in de periode sinds uw vertrek uit Egypte (nvdr. 7 juli 2013) tot aan het eerste gehoor op het CGVS (nvdr. 13 september 2013) nog problemen had gekend in verband met uw persoonlijke situatie, verklaart u van wel maar vermeldt u dat zij daarover zwijgen (CGVS I, p.23). In het kader van uw asielaanvraag lijkt het evenwel des te logischer dat uw familie u zo goed mogelijk van alles op de hoogte zou willen stellen zodat u de asielinstanties een zo duidelijk mogelijk beeld zou kunnen schetsen van uw situatie en de mogelijke risico's die u, in geval van een eventuele terugkeer, zou lopen. Desondanks heeft u wel vernomen dat de winkel van uw broer A.(...) door extremistische moslims zou zijn aangevallen (CGVS I, p.23 & CGVS III, p.6). U slaagt er echter niet in hierover eenduidige verklaringen af te leggen. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS geeft u aan niet precies te weten wanneer de winkel van uw broer werd aangevallen. Wel benadrukt u dat het voorval ná uw vertrek uit Egypte gebeurde. Wie de daders waren, weet u evenmin. U verwijst naar een jonge, extremistische groepering en stelt niet te weten wie ze zijn of waar ze vandaan komen (CGVS I, p. 23). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS herhaalt u bovengenoemd incident doch ditmaal stelt u dat de winkel van uw broer werd aangevallen vóór uw vertrek uit Egypte (nvdr. 7 juli 2013), nl. eind juni 2013 (CGVS II, p.23). Dat u, die tijdens het derde gehoor op het CGVS het eenmalig karakter van het probleem van uw broer A.(...) nogmaals expliciet beaamt (CGVS III, p.25), dit incident niet beter in de tijd weet te situeren, is frappant. Hoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS weerom bevestigt dat u de verschillende jongeren in kwestie niet kent, vermeldt u daarbij wel dat één van hen "een broer was van de meisjes" die tegen uw broer A.(...) had verteld dat u zijn zus had proberen te bekeren tot het christendom (CGVS II, p.23). Dit betreft een niet onbelangrijk gegeven waarvan u, tijdens het eerste gehoor op het CGVS gevraagd waaruit u afleidde dat deze aanval in verband stond met uw persoonlijke problemen, totaal geen gewag maakte. U werd tijdens uw eerste gehoor nochtans uitdrukkelijk gevraagd waaruit u afleidde dat de aanval op A.(...)'s zaak verband hield met u (CGVS I, p.23). Verder verschilt ook de door u opgeworpen geschetste gang van zaken tijdens het incident met uw broer. Enerzijds verklaart u tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat enkele personen langs de winkel van uw broer passeerden en hem zeiden dat zij u zouden vinden en doden. Daarop zou uw broer hen gezegd hebben dat u niets had gedaan, waarna zij hem duwden en de vitrine van de winkel kapotmaakten (CGVS II, p.23). Anderzijds stelt u tijdens het derde gehoor op het CGVS dat uw broer enkele kinderen op straat vroeg om te stoppen met lawaai maken, waarop een woordenwisseling met hun ouders escaleerde en deze vervolgens molotovcocktails naar zijn zaak begonnen te gooien. Nadien hebben de ouders van deze kinderen zijn winkel volgens u volledig laten afbranden. Opnieuw gepolst waaruit u dan afleidde dat dit incident gelinkt was met uw persoonlijke problemen, geeft u het weinigzeggende antwoord dat de kinderen zulke aanval niet konden plegen, dat dit het werk was van de extremistische Moslimbroeders en dat de christenen nooit gelijk krijgen (CGVS III, p.30). Gezien de vastgestelde discrepanties wordt de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas opnieuw belicht. U met bovenstaande bevindingen geconfronteerd, verschoont u dat de brandstichting van de winkel plaatvond toen u in België was en vermeldt u dat u reeds tijdens voorgaande interviews verklaarde dat de twee mannen, Moslimbroeders, aanwezig waren. Gevraagd naar welke twee mannen u verwijst, stelt u vaagweg dat het probleem is begonnen met de twee mannen. U voegt toe dat het probleem begon met de kinderen, dat de andere volwassenen in de buurt deze aanval hadden voorbereid en dat uw broer er enkele van had herkend omdat zij eerder naar u hadden gevraagd. U verschoont dat u niet alles kan onthouden en bij eenzelfde vraagstelling steeds een andere versie zou geven (CGVS III, p.28). Deze uitleg biedt hoegenaamd geen verklaring maar draagt alleen bij tot meer onduidelijkheid omtrent het door u aangehaalde incident, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt.

Bovenstaande twijfels bij uw asielrelaas worden verder geschraagd door de uiterst vage en onduidelijke verklaringen van uw broer A.(...) op de zetel van het CGVS aangaande de problemen die hij zelf omwille van u zou hebben gekend (CGVS A.(...), pp. 1-28). In hoofde van uw broer A.(...), M.(...)

(CG 15/11686), die zijn vluchtrelaas ten dele linkt aan uw vluchtrelaas (CGVS A.(...), p.17), werd door de Commissaris-generaal beslist dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kwam, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in zijn hoofde.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen met N.(...) a.(...) H.(...) en Dr. A.(...) dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om op basis van dit motief een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art.48/4, §2, a en b aannemelijk te maken.

Daarnaast maakt u tijdens de drie gehoren op het CGVS meermaals in het algemeen melding van de intimidatie, discriminatie en geweldpleging tegen de christelijke minderheid in Egypte waartoe zowel u, uw echtgenote als uw familie behoort (CGVS I, p.7 & p.25; CGVS II, p.5, p.7, p.11, p.13, pp.23-24 & pp. 26-27; CGVS III, p.15, p.25 & p.29). Uw advocaat legt in dit verband een krantenartikel voor. Met betrekking tot de vermelding van de algemene situatie voor Kopten in Egypte, moet worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie, zonder deze te betrekken op uw individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke (zie COI Focus Egypte: Situatie van de christenen d.d. 25 maart 2015 (update)).

U stelt dat u met de islamitische naam "A.(...)" moeilijkheden ondervond bij het verkrijgen van administratieve documenten bij openbare instellingen, dat jullie als christenen gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en dat ook uw familie sektarische problemen ondervond. Zo had u uw zoon in een

school ingeschreven en vanaf de eerste dag begonnen zij hem de Koran te leren lezen. Ook werden uw echtgenote en haar moeder enkele weken voor het eerste gehoor op het CGVS uitgeschoolden toen zij brood kochten in Foren Al Aish (CGVS II, pp. 26-27). De door u aangehaalde elementen kunnen echter niet worden beschouwd als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Eerst en vooral heeft u in Egypte zelf jarenlang een leven weten opbouwen, u heeft uw diploma middelbare school behaald en heeft van 1998 tot 2013 steeds gewerkt (CGVS I, pp.8-9). Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakte. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS haalt u bovendien zelf aan dat jullie ondanks de discriminatie en ongelijkheid in Egypte toch wel leefden (CGVS I, p.24). Momenteel verblijven zowel uw echtgenote en kinderen als uw ouders en twee broers nog steeds in Egypte (CGVS III, pp.3-5). Niets uit uw verklaringen wijst er op dat uw familieleden momenteel persoonlijk geviséerd worden en/of dat u ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen.

Bijkomend haalt u vervolgens twee incidenten aan waarbij u persoonlijk als christen zou zijn geviséerd, i.c. een aanval in november 2011 en de brand in de woning van uw ouders in februari 2013. Ten eerste verklaart u in november 2011 bij het verlaten van de kerk door extremistische moslims te zijn aangevallen (CGVS, pp.19-21 & CGVS III, pp.12-13) doch hierbij dienen de nodige opmerkingen te worden gemaakt. Allereerst moet worden vastgesteld dat uw verklaringen over het proces-verbaal dat u hieromtrent voorlegt, niet overeenkomen met de inhoud van het proces-verbaal. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens het eerste gehoor op het CGVS – net als bij de DVZ overigens (vragenlijst CGVS, p.4, vraag 5) - dat het betrokken proces-verbaal niet door u werd geïnitieerd maar wel door een christelijke wijkgenoot, M.(...) T.(...) A.(...), tevens eigenaar van een groot molenpark, dit al dan niet op uitnodiging van de politie. Hij was het die u op straat had aangetroffen, u naar het ziekenhuis bracht en bij het politiekantoor verklaringen aflegde. Nadien zou hij eveneens op het politiekantoor samen met u op traditionele wijze een oplossing hebben bemiddeld. Zelf werd u naar aanleiding van het incident ook door de politie ondervraagd, zij het in het ziekenhuis (CGVS I, pp. 20-21). Dit gebeurde op 23 november 2011, zo voegt u toe tijdens het derde gehoor op het CGVS (CGVS III, p.16). Anders dan wat u beweert, staan in het door u voorgelegde proces-verbaal, dat werd opgesteld in het politiekantoor zelf, echter niet zijn maar alleen úw verklaringen genoteerd (zie proces-verbaal d.d. 5 november 2011). Dat u zich niet zou herinneren hieromtrent zelf naar het politiekantoor te zijn gegaan, is om te beginnen opmerkelijk. Gevraagd wanneer de betrokken verklaringen in het door u voorgelegde proces-verbaal werden afgenomen, stelt u tijdens het derde gehoor op het CGVS dat dat ook op 23 november 2011 was, ongeveer een week nadat het incident zich had voorgedaan (CGVS III, p.16). Niet alleen verschilt dit van de eigenlijke datum van het proces-verbaal, namelijk 5 november 2011. Ook valt uit het proces-verbaal zelf niet af te leiden wanneer het betrokken incident zich zou hebben voorgedaan (zie proces-verbaal d.d. 5 november 2011). Gevraagd of er naast M.(...) T.(...) nog andere getuigen of mensen aanwezig waren die u hielpen na het incident van november 2011, stelt u op de zetel van het CGVS expliciet van niet (CGVS III, p.26). Uit het proces-verbaal blijkt daarentegen dat u 5 november 2011 aan de politie verklaarde dat “enkele voorbijgangers zich verzamelden en u hebben gered uit de handen van de aanvallers”. Toen de betrokken politieman u vroeg of er getuigen waren, antwoordde u bijgevolg bevestigend en specificeerde u dat het de eigenaars en de medewerkers waren van de winkels in de straat van de soukh (zie klacht d.d. 5 november 2011). Van uw christelijke wijkgenoot M.(...) T.(...) wordt in het betrokken proces-verbaal evenwel totaal geen melding gemaakt. Dat u de inhoud van het door u zelf voorgelegde proces-verbaal niet blijkt te kennen, doet ook ernstige twijfels rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen hieromtrent. U geconfronteerd met deze inconsistenties, stelt u dat u reeds verklaarde dat M.(...) T.(...) A.(...) naar het politiekantoor was gegaan, dat uw verklaringen in het ziekenhuis werden afgenomen en dat deze blijkbaar beschouwd zijn geweest als het officiële proces-verbaal (CGVS III, p.26). U voorgelegd dat in het proces-verbaal staat vermeld dat u zelf naar het politiekantoor bent gegaan om de gebeurtenissen te laten vaststellen, dat u ondervraagd werd en verklaringen aflegde over het incident, stelt u dat dat niet op dezelfde dag was. U voegt hieraan toe dat uw verklaringen eerst door een politieagent in het ziekenhuis werden afgenomen, dat u later nog een paar keer naar het politiekantoor was geweest en dat de procedure twee of drie weken heeft geduurd (CGVS III, p.26). Nochtans werd u eerder tijdens het derde gehoor op het CGVS reeds expliciet gevraagd of u, naast uw verklaringen in het ziekenhuis, ooit nog op een ander moment verklaringen aflegde tegenover de politie. U ontweek de vraag en gaf toen aan dat het “alles bij elkaar slechts een week geduurd heeft” (CGVS, pp.13-14). Zulke bevindingen doen vermoeden dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die worden gesteld en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

De door u voorgelegde, gerechtelijke documenten in verband met het incident d.d. 5 november 2011, met name het originele proces-verbaal d.d. 5 november 2011 en het originele medische rapport d.d. 5 november 2011 waarin de opgelopen verwondingen, die in het ziekenhuis bij u zouden zijn

waargenomen, worden opgelijst, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Dient weerom te worden opgemerkt dat documenten geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen doch geen bewijswaarde hebben in geval van een ongeloofwaardig relaas.

Blijkt daarenboven dat uw opeenvolgende verklaringen aangaande het incident van 5 november 2011 ook niet overeenkomen. Terwijl u bij de DVZ vermeldt dat u het resultaat van het onderzoek inzake het incident van 5 november 2011 niet kent (vragenlijst CGVS, p.4, vraag 5), bevestigt u tijdens het eerste en het derde gehoor op het CGVS dat op het politiebureau verschillende traditionele bemiddelingspogingen werden ondernomen die uiteindelijk tot een vreedzame oplossing van de zaak geleid hebben (CGVS I, p.21 & CGVS II, pp.13-14). Voorts geeft u bij de DVZ enerzijds aan dat u de twee onbekende mannen die u in de buurt van de kerk aanvielen in november 2011 al een aantal keer had gezien in de buurt van uw huis. Bij het uiteenzetten van de brandstichting in het huis van uw ouders in februari 2013 (zie infra) suggereert u dat ook deze twee mannen ook hierbij betrokken waren. Met zekerheid kan u het evenwel niet zeggen (vragenlijst CGVS, pp.4-5, vraag 5). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS geeft u anderzijds duidelijk aan dat er geen verband is tussen het incident uit november 2011 en dat van februari 2013 (CGVS I, p.20). Ofschoon u tot slot bij de DVZ stelde dat u een terugkeer naar Egypte vreest omwille van uw problemen uit 2011, geeft u op de zetel van het CGVS uiteindelijk te kennen dat het incident d.d. november 2011 geen concrete aanleiding vormde voor uw vertrek uit Egypte op 7 juli 2013 (CGVS I, p.18). Mocht deze gebeurtenis werkelijk plaatsgevonden hebben en dermate ernstig zijn geweest om uw vertrek uit Egypte te verantwoorden, mag er minstens verwacht worden dat u hierover meer specifieke en eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen.

Ten tweede maakt u melding van een incident d.d. 7 februari 2013 waarbij onbekende, extremistische moslims het gebouw van de kerk waarin uw ouders een verdieping betrekken, in brand poogden te steken. Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt in verband met dit incident terwijl u nochtans melding maakt van een proces-verbaal (CGVS II, p.20) en twee krantenartikels die over dit incident berichtten. Zowel tijdens het eerste als het derde gehoor legt u evenwel twee CD-roms neer die volgens u onder andere beide krantenartikels zouden bevatten (CGVS I, pp.7-8 & p.18; CGVS II, p.7 & p.21). Aangezien de veelheid van Arabische documenten op deze CD-roms werd u tijdens het derde gehoor op het CGVS echter gevraagd om de specifieke documenten, die uw persoonlijk asielrelaas ondersteunen, uitgeprint aan ons over te maken (CGVS III, pp.15-16). Hieraan heeft u tot op heden verzaakt, hetgeen bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kunnen voornoemde krantenartikelen niet in rekening worden gebracht. Hetzelfde geldt overigens voor de andere documenten die de CD-roms volgens u bevatten, met name foto's van uw familie en vrienden en krantenartikelen aangaande brandstichtingen in Koptische kerken en demonstraties ten gevolge hiervan.

Vervolgens slaagt u er evenmin in uiteen te zetten waarom precies ú bij dit incident d.d. 7 februari 2013 persoonlijk zou zijn gevisieerd. U verklaart dat u zich regelmatig in het betrokken gebouw bevond en dat er verder niemand in het gebouw woont, behalve uw ouders, die oud zijn, en de priester. Gevraagd waaruit u dan concreet afleidt dat deze aanval gericht was tegen ú en niet op de priester, stelt u allereerst dat de priester geen conflict heeft met de buitenwereld. Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Hoe dan ook volstaat dit geenszins om te besluiten dat u het doelwit was en bij dit incident gevisieerd werd. Daarnaast werpt u op dat het destijds een spannende verkiezingsperiode was en dat u zich als één van de opvallende activisten/kopstukken profileerde. U engageerde zich naar eigen zeggen als sympathisant bij Maspiro op actieve wijze voor Koptische parlementairen of matige moslimkandidaten en was ook dikwijls aanwezig tijdens propagandameetings waarbij u protesteerde tegen radicaal islamitische ideeën (CGVS I, pp.19-20 & CGVS II, p.7 & pp.15-19). Dit verschilt echter enigszins met wat u eerder beweerde. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gaf u tevens aan dat u deelnam aan betogingen georganiseerd door Maspiro, actief was binnen de dienstverlening van de kerk en mensen stimuleerde bij de verkiezingen maar bevestigde u nochtans expliciet geen bekende figuur te zijn (CGVS I, p.9). Deze vaststelling roept dan ook de nodige vragen op. Ook bent u na het incident d.d. 7 februari 2013 nog enkele maanden in uw eigen huis, dat vlakbij het huis van uw ouders lag, in de stad Khanater al Kheireya gebleven (CGVS I, pp.5-6 & CGVS II, p.8). Behoudens de door u ingeroepen klacht d.d. 24 juni 2013, waaraan geen geloof kan worden gehecht (zie supra) heeft u geen andere, persoonlijke problemen meer gekend (CGVS I, p.24; CGVS II, p.26 & CGVS III, p.25). Ook uw ouders verblijven momenteel, naar u beweert, nog steeds in hetzelfde gebouw en behoudens de algemene situatie voor de christenen in Egypte stellen zij het volgens u goed (CGVS I, p.10 & CGVS III, pp.4-5). Bijgevolg slaagt u er niet in op basis van uw profiel als actieve, Koptische christen aannemelijk te maken actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te hoeven koesteren.

In de marge kan bovendien worden toegevoegd dat ook de verklaringen van uw broer hieromtrent andermaal uiterst vaag zijn. Hij gokt dat er in totaal twee of drie pogingen tot brandstichting op het huis van uw ouders waren (CGVS A.(...), p.24). Hoewel uw broer As.(...) "Nour al Salam" wel als de voorname woonst van uw ouders kan situeren (CGVS A.(...), p.8) en stelt dat een deel van de kerk afbrandde (CGVS A.(...), p.24), weet hij, gevraagd naar deze brandstichtingen, totaal niet aan te geven op welke van de verschillende verblijfplaatsen van uw ouders deze brandstichtingen plaatsvonden, noch wanneer deze plaatsvonden (CGVS A.(...), p.24). Redelijkerwijs kan nochtans verwacht worden dat ook uw broer hieromtrent specifiekere verklaringen zou kunnen afleggen, indien deze verklaringen de waarheid bevatten.

De overige door u voorgelegde documenten, i.c. uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, twee originele werkbades, uw originele wettelijke en religieuze huwelijksakte, kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen, een kopie van een uittreksel uit het handelsregister hebben betrekking op uw identiteit, uw gezin en werk maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De originele omslag die u voorlegde, toont louter aan dat u post ontving vanuit Egypte, niet meer en niet minder. Het originele attest d.d. 15 augustus 2013 waarin de priester van de orthodoxe kerk in uw dorp verklaart dat u een reguliere en actieve kerkganger bent, dat u onderdukt werd op het werk, dat uw kinderen op school werden opgelegd om de Koran te leren, dat uw gezin werd lastiggevallen alsook dat u om verschillende redenen problemen kende met radicale burens en hieromtrent geen afdoende beroep kon doen op de bescherming van de politie, kan bovenstaande bedenkingen evenmin weerleggen. Andermaal dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijke document gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien werd dit attest opgesteld op uw vraag en kan het bezwaarlijk objectief genoemd worden (CGVS II, p.6). Wat betreft het originele attest van de advocaat; dit attest bevestigt louter dat u volgens nummer 3737 van het jaar 2005 een klant bent bij het advocatenbureau, dat het bureau uw werk en uw problemen volgt. Verder doet het attest geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtrechts. Wat de andere documenten betreft die volgens u

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sināi (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sināi is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sināi waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sināi en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sināi maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan medegedeeld worden dat ook in hoofde van uw broer, W.(...), M.(...) (CG 07/13801), door de Commissaris-generaal werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker benadrukt dat hij uit Egypte is weggevlucht wegens de vervolging van de Kopten. Hijzelf is hiermee verschillende keren mee geconfronteerd geweest. Zo werd hij in maart 2001 en in 2007 twee maal onwettig vastgehouden omwille van zijn religieuze overtuiging. Deze twee aanhoudingen hebben hem mede aangezet om zijn land te ontvluchten, maar zijn hiervoor de directe oorzaak niet. In 2011 werd verzoeker aangevallen door twee extremistische moslims. Hij werd dus alweer persoonlijk geviséerd omwille van zijn religieuze overtuiging. In februari 2013 werd het huis van zijn ouders aangevallen door twee Moslimbroeders die het huis hebben afgebrand. In 2013 werd verzoeker valselijk beschuldigd van de bekering van verschillende vrouwen. Er werd op 24 juni 2013 een klacht tegen hem ingediend. Verzoeker wijst erop dat hij deze klacht tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd, alsook verschillende andere documenten die zijn relaas bewijzen, zijnde een brief van de assistent procureur-generaal d.d. 25 juni 2013, het vonnis d.d. 23 december 2013 en het certificaat ter bevestiging van het vonnis d.d. 23 december 2014. Waar hem wordt verweten de inhoud van deze documenten niet te kennen, werpt verzoeker op dat hij deze documenten wel degelijk gelezen heeft maar dat hij afkerig is om de inhoud ervan van buiten te leren daar deze de waarheid helemaal niet weerspiegelen. Verzoeker werd naar eigen zeggen ten onrechte veroordeeld en is om deze reden onwillig om deze documenten steeds opnieuw onder ogen te hebben.

Dat hij de inhoud van deze documenten niet kent, ondermijnt naar mening van verzoeker zijn relaas echter niet, doch duidt slechts op een afwezigheid van enige ingestudeerde kennis in zijn hoofde. Verzoeker heeft op het Commissariaat-generaal enkel verklaard wat hij weet, wat hij zich herinnert. Dat hij de inhoud van de verschillende documenten niet exact kan weergeven, kan volgens verzoeker dus

geen argument vormen om hem de vluchtelingenstatus te weigeren. Verzoeker vervolgt dat twee kennissen van hem, A. K. en R. M., ook het voorwerp waren van de klacht van 24 juni 2013. Waar hem in de bestreden beslissing een onwetendheid of desinteresse aangaande hun situatie wordt verweten, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij deze twee personen weliswaar kent maar dat zij geen vrienden waren. Verzoeker is bovendien afkerig om na te gaan hoe zij het stellen daar hij absoluut niet wil dat men weet dat hij hier in België is. Hij weet echter dat A. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar en dat R. op de vlucht is geslagen. Deze informatie dateert van eind vorig jaar. In zoverre in de bestreden beslissing nog wordt opgeworpen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over zijn problemen wegens het vermeende bekeren van de moslimmeisjes in 2013, wijst verzoeker erop dat hij bij aanvang van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal het volgende heeft verklaard: *"Ik heb het gevoel dat ik moeilijkheden heb ervaren tijdens het eerste interview om op mijn gemak mijn verhaal uiteen te zetten, moeilijkheden die toe te schrijven aan de religie van de vrouwelijke tolk tijdens het eerste gehoor. Ek heb niets tegen moslims. Zij vroeg mij en kort en bondig te zijn. Dat vond ik niet eerlijk en ik heb onvoldoende kans gehad om mijn verhaal volledig toe te lichten. Ik was niet op mijn gemak. Ik heb de volgende dag mijn advocaat verwittigd. Mijn advocaat adviseerde om het interview te staken in plaats van het verder te zetten."* Verzoeker wijst er voorts op dat hij bovendien gedurende zijn verschillende verhoren duidelijk heeft gemaakt dat hij problemen had met N. A. H. en Dr. A. omwille van zijn politieke ideeën, die niet in lijn waren met hun overtuigingen. Hij hekelt dat het Commissariaat-generaal zijn politiek profiel echter helemaal niet heeft geanalyseerd.

Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende rapporten en artikelen waaruit moet blijken dat niet alleen hijzelf maar Kopten in het algemeen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd.

Ook meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft aangetoond dat hij individueel en persoonlijk vervolgd wordt omwille van zijn religieuze overtuiging. Hij herhaalt dat hij verschillende keren het doelwit is geweest van vervolgingen, namelijk bij zijn onwettige vasthoudingen in 2001 en 2007, bij de aanval door twee extremistische moslims in 2011 en bij de afbranding van het ouderlijk huis in 2013. Hoewel al deze gebeurtenissen hem aangespoord hebben om Egypte te verlaten was de klacht die in 2013 tegen hem werd ingediend wegens de beweerde bekeering van verschillende vrouwen doorslaggevend, aldus verzoeker, die besluit dat het Commissariaat-generaal aldus ten onrechte beweert dat hij niet persoonlijk werd vervolgd omwille van zijn religieuze overtuiging. Verzoeker voegt hieraan toe dat de verschillende door hem aangehaalde artikelen en rapporten aantonen dat de vervolging van Kopten een dagdagelijks fenomeen is in Egypte en dat de autoriteiten geen adequaat antwoord/oplossing kunnen/willen geven aangaande dit fenomeen. Dit werd nog bevestigd door de aanslag van 11 december 2016 op de Sint-Marc kathedraal in Caïro, waar de Kopten het specifiek doelwit waren en minstens 25 personen omkwamen, en ook het Commissariaat-generaal geeft dit trouwens toe waar in de bestreden beslissing wordt gesteld *"De overheid biedt hierop geen gepast antwoord"*. Betreffende het antwoord van de Al Sissi regering op de vervolging van Kopten in Egypte verwijst verzoeker tevens naar stuk 7 toegevoegd aan het verzoekschrift (BROOKINGS, *"What Egypt under Sissi is really like for Coptic Christians"* dd. 20 juni 2016). Hij laakt ook dat het Commissariaat-generaal zich baseert op een COI Focus van maart 2015 om hem de toekenning van de subsidiaire bescherming te weigeren, terwijl de situatie van de Kopten in Egypte sindsdien verslechterd is, zoals verschillende artikels van 2016 aantonen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen. Hij zet in dit verband uiteen als volgt: *"In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. Er is ook een duidelijke afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen. De tegenpartij heeft helemaal geen rekening gehouden, in de beslissing, met het politieke profiel van verzoeker."*

Daarbovenop heeft de tegenpartij de situatie van Kopten in Egypte niet grondig geanalyseerd. Bij past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aantal artikels betreffende de aanslag van 11 december 2016 op de Koptische kathedraal Sint-Mark in Caïro, het artikel *"Les coptes égyptiens, pris pour cibles par les islamistes"* van Le figaro van 19 augustus 2013, het artikel *"Egypt's Military Regime Grows More Brutal Every Day: Copts Likely To Find Persecution, Not Protection, Ahead"* van 19 april 2016, het artikel *"Why The Middle East's Largest Christian Community Is*

Fleeing Egypt” van 2 maart 2016, het artikel *“What Egypt under Sissi is really like for Coptic Christians”* van 20 juni 2016, het document *“Qui sont les coptes? Et pourquoi 21 d'entre eux ont-ils été lâchement égorgés ?”* van Aleteia van 22 februari 2015 en het artikel *“Égypte : 12 agressions en 7 semaines contre les coptes”* van Portes Ouvertes van 27 juli 2016.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe aangehaald artikel zou geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel te verkrijgen.

Verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven waarborgt, geschonden acht zodat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Bij ontstentenis van enige toelichting wordt ook de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de twee arrestaties dd. maart 2001 en 2007 geenszins volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, zoals wordt toegelicht, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de klacht die door N. a. H. en Dr. A. op 24 juni 2013 zou zijn ingediend, noch aan de daaropvolgende veroordeling bij verstek op de 23 december 2014 daar (1) hij totaal niet op de hoogte is van de inhoud van de klacht dd. 24 juni 2014 die hij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf heeft voorgelegd en de informatie die hij wél weet te verschaffen over de door hem voorgelegde klacht helemaal niet overeenstemt met de inhoud van de klacht zelf, (2) hij evenmin overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de inhoud van de brief van de assistent-procureur dd. 25 juni 2013, waarmee hij werd opgeroepen zich aan te melden voor een gehoor, (3) ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van het vonnis dd. 23 december 2013 daar dit louter een bestempelde kopie van het betrokken vonnis betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, het vonnis niet voldoet aan de gangbare normen en vereisten van een authentiek stuk, het geen officiële hoofding bevat, zelfs de specifieke rechtbank die het vonnis uitvaardigde niet wordt gespecificeerd en evenmin wordt vermeld krachtens welke artikel verzoeker precies werd veroordeeld, ook verzoeker zich overigens onwetend toont over het desbetreffende artikel en hij evenmin eensluidende verklaringen heeft afgelegd over de rechtbank die het vonnis uitvaardigde, (4) hij ook over de inhoud van het certificaat dd. 26 februari 2014 ter bevestiging van het genomen vonnis in het ongewisse blijft en hij zelfs niet blijkt te weten dat zijn gevangenisstraf in het nieuwe vonnis dd. 24 februari 2014 verminderd werd van drie jaar naar twee jaar, (5) de andere gerechtelijke documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen *in casu* geenszins het geval is, (6) hij na zijn vertrek uit Egypte niet in contact is gebleven met zijn advocaat om zo de meest accurate en *“up to date”* informatie over zijn eigen zaak te vergaren, (7) zijn broer A., die hem steeds tijdens de gerechtelijke procedure in Egypte zou vertegenwoordigd hebben en alles voor hem regelde, niet eens kan zeggen met wie hij concreet problemen kende, (8) hij maar weinig concrete en samenhangende informatie weet te verschaffen over de situatie van A.K. en R.M., de personen die samen met hem mede het voorwerp uitmaakten van de valse klacht die op 24 juni 2013 werd ingediend, (9) hij evenmin informatie lijkt te hebben over de situatie van zijn persoonlijke belagers, de twee Moslimbroeders N. a. H. en Dr. A., (10) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het feit dat hij op 24 juni 2013 zou zijn aangeklaagd door twee gekende Moslimbroeders uit Khanater wegens het vermeende bekeren van moslimmeisjes, (11) hij er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen

over de aanval door extremistische moslims op de winkel van zijn broer A., aanval welke hij nochtans in verband brengt met zijn persoonlijke problemen en (12) zijn broer A., die zijn vluchtrelaas ten dele linkt aan dat van verzoeker, uiterst vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd aangaande de problemen die hij zelf omwille van verzoeker zou hebben gekend, (iii) een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte, zonder deze te betrekken op zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaan, (iv) hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, de door hem aangehaalde elementen – hij vond met zijn islamitische naam moeilijkheden bij het verkrijgen van administratieve documenten bij openbare instellingen, zij werden als christenen gediscrimineerd op de arbeidsmarkt, op school leerde men zijn zoon de Koran te lezen, zijn echtgenote en haar moeder werden uitgescholden toen zij brood kochten in Foren Al Aish – niet kunnen beschouwd worden als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, hij voorts aanhaalt in november 2011 bij het verlaten van de kerk door extremistische moslims te zijn aangevallen doch zijn verklaringen over het proces-verbaal dat hij hieromtrent voorlegt niet overeenkomen met de inhoud van het proces-verbaal en ook zijn opeenvolgende verklaringen aangaande dit incident niet overeenkomen, en hij tot slot melding maakt van een incident dd. 7 februari 2013 waarbij onbekende extremistische moslims het gebouw van de kerk waarin zijn ouders een verdieping betrekking in brand poogden te steken doch hij geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt in verband met dit incident, hij er evenmin in slaagt uiteen te zetten waarom precies hij en niet de priester bij dit incident persoonlijk zou zijn gevisieerd en de verklaringen van zijn broer hieromtrent uiterst vaag zijn, (iv) de overige door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 8 november 2016 (CG nr. 1314952), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Zo oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst op goede gronden dat de twee arrestaties dd. maart 2001 en 2007 geenszins volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming: "(...) Wat de arrestatie van 2001 betreft blijkt bovendien dat u werd meegenomen omwille van een overtreding op de verkeerswet. U stelde hierbij dat u echter gedurende aantal dagen onwettig werd vastgehouden en dit omdat de politie een kruis in de wagen zag hangen (CGVS I, pp. 11-12). Dit betreft echter een louter vermoeden van uw kant én u brengt ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs aan die uw bewering terzake kan staven. Uw arrestatie in 2007 dient dan weer te worden geplaatst tegen de achtergrond van een onderzoek dat werd ingesteld om degene die vreugdeschoten had gelost tijdens het huwelijk van uw nicht te identificeren. Naast u werden nog verschillende andere personen meegenomen en nadat de schutter geïdentificeerd werd, werd u terug vrijgelaten (CGVS I, pp. 11-12). Tot slot kan hier nog worden aan toegevoegd dat u na deze twee arrestaties nog tot 2013 – 12 jaar na uw eerste arrestatie en 6 jaar na uw tweede arrestatie – in Egypte bent gebleven (CGVS I, pp.11-14)." Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen en bevestigt slechts dat deze twee aanhoudingen niet de directe oorzaak van zijn vertrek uit Egypte vormen.

2.5.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen dat hij er valselijk van beschuldigd werd moslimmeisjes te bekeren tot het christendom en dat hij op basis van deze valse aanklacht op 23 december 2013 bij verstek werd veroordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat (1) verzoeker totaal niet op de hoogte is van de inhoud van de klacht dd. 24 juni 2014 die hij tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal zelf heeft voorgelegd en de informatie die hij wél weet te verschaffen over de door hem voorgelegde klacht helemaal niet overeenstemt met de inhoud van de klacht zelf, (2) hij evenmin overtuigende verklaringen aflegt met betrekking tot de inhoud van de brief van de assistent-procureur dd. 25 juni 2013, waarmee hij werd opgeroepen zich aan te melden voor een gehoor, (3) hij geen eensluidende verklaringen aflegt over de rechtbank die het vonnis dd. 23 december 2013 uitvaardigde en, (4) hij ook over de inhoud van het certificaat dd. 26 februari 2014 ter bevestiging van het genomen vonnis in het ongewisse blijft en hij zelfs niet blijkt te weten dat zijn gevangenisstraf in het nieuwe vonnis dd. 24 februari 2014 verminderd werd van drie jaar naar twee jaar.

Waar verzoeker opwerpt dat hij ten onrechte veroordeeld is en om deze reden onwillig is om deze documenten steeds opnieuw onder ogen te hebben, en dat hij afkerig is om de inhoud van de documenten van buiten te leren daar deze de waarheid helemaal niet weerspiegelen, kan dit zijn verregaande onwetendheid omtrent de inhoud van de door hem voorgelegde gerechtelijke documenten bezwaarlijk vergoelijken. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan. Dat verzoeker niet de volledige namen kan geven van de twee mannen met wie hij al jaren problemen zou kennen én die nu een klacht tegen hem zou hebben ingediend, dat hij evenmin de naam kent van de vrouw die volgens hem het onderwerp van de klacht uitmaakt, noch van de twee andere vrouwelijke getuigen, dat hij zich niet de moeite heeft getroost om informatie in te winnen over de vrouw die de klacht indiende en de twee (beweerde) getuigen, dat hij niet kan verduidelijken wiens verklaringen in de klacht werden opgenomen, dat hij niet kan preciseren waarvan hij concreet beschuldigd werd, dat hij niet kan toelichten wanneer hij werd opgeroepen om op het politiekantoor te worden verhoord, dat hij niet kan duiden door welke rechtbank hij werd veroordeeld, dat hij geen concrete informatie kan verschaffen over het beroep dat door zijn advocaat werd ingediend en dat hij niet blijkt te weten dat zijn gevangenisstraf in het nieuwe vonnis dd. 24 februari 2014 verminderd werd van drie jaar naar twee jaar, doet volledig afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Verzoekers nagenoeg totale onwetendheid omtrent de gerechtelijke procedure die tegen hem zou zijn gestart wijst immers op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen niet in overeenstemming te brengen valt met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent de door hem neergelegde gerechtelijke stukken maken dan ook dat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

Dit klemmt des te meer daar, zoals reeds correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, het vonnis dd. 23 december 2013 louter een bestempelde kopie van het betrokken vonnis betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd, het vonnis niet voldoet aan de gangbare normen en vereisten van een authentiek stuk, het geen officiële hoofding bevat, zelfs de specifieke rechtbank die het vonnis uitvaardigde niet wordt gespecificeerd en evenmin wordt vermeld krachtens welk artikel

verzoeker precies werd veroordeeld. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Ook uit verzoekers verdere verklaringen blijkt een desinteresse en laconieke houding welke niet verenigbaar is met de door hem geschetste vrees.

Zo blijkt dat hij na zijn vertrek uit Egypte niet in contact is gebleven met zijn advocaat om zo de meest accurate en *“up to date”* informatie over zijn eigen zaak te vergaren en dat hij zijn zaak nog louter opvolgde via zijn broer A.. Het mag dan ook verbazen dat A., die verzoeker steeds tijdens de gerechtelijke procedure in Egypte zou vertegenwoordigd hebben en alles voor hem regelde, niet eens kan zeggen met wie verzoeker concreet problemen kende. De pertinente vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, dragen bij tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen.

Ook wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker maar weinig concrete en samenhangende informatie weet te verschaffen over de situatie van A.K. en R.M., de personen die samen met hem mede het voorwerp uitmaakten van de valse klacht die op 24 juni 2013 werd ingediend: *“Tijdens het eerste gehoor op het CGVS (nvdr. 13 september 2013) geeft u aan geen nieuws over hen te hebben. U weet louter dat zij net als u op basis van dezelfde aantijgingen valselijk werden aangeklaagd (CGVS I, p.15 & p.22). Een maand na uw aankomst in België (nvdr. midden augustus 2013) heeft u wel nog van uw broer vernomen dat ook zij “er niet meer waren”. Waar zij dan verbleven en sinds wanneer, wist u echter niet. Sinds uw vertrek uit Egypte heeft u, zo geeft u toe, niet meer naar hun situatie geïnformeerd. U rechtvaardigt dat u kinderen heeft en zich enkel bezig hield met uw probleem. Voorgelegd dat u met extra informatie mogelijk nieuws kreeg dat ook voor u relevant kon zijn, herhaalt u dat zij hetzelfde meegemaakt hebben als u, dat zij daar niet meer waren en ook hun advocaat hadden (CGVS I, pp.22-23). Hier valt bovenal uw sterk laconieke houding op. Dat u niet meer moeite zou hebben gedaan om via anderen meer te weten te komen over uw kompanen en hetgeen zij meemaakten in het kader van de valse aanklacht die tegen jullie werd ingediend, doet weerom afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van uw vrees. Immers, indien hun problemen - zoals u zelf aangeeft- dezelfde zijn als de uwe (CGVS I, p.22) is informatie over hun lot van essentieel belang om een correcte inschatting te maken van uw eigen risico op vervolging.*

Daarnaast wijken uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het CGVS van elkaar af. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS laat u zich spontaan ontvallen dat u tijdens de periode dat uw bij uw schoonbroer verbleef, zijnde de laatste twee weken voor uw vertrek uit Egypte (nvdr. eind juni – begin juli 2013), ontdekte dat één van de drie beklaagden, namelijk R.(...), werd opgepakt. U legt uit dat u daarom ernstig nadacht over wat de volgende stap zou zijn en dat u besloot om het land te verlaten (CGVS II, pp.9-10). Dit verschilt niet alleen met wat u tijdens het eerste gehoor op het CGVS nog beweerde, nl. dat u geen kennis had over hun situatie, behalve het loutere feit dat zij er niet meer waren (CGVS I, pp.22-23). Ook corrigeert u zichzelf onmiddellijk daarna en beweert u opeens dat u slechts na uw vertrek uit Egypte over de arrestatie van R.(...) heeft vernomen (CGVS II, pp. 9-10 & p.22). Uw gebrek aan coherentie doet bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Uw blijk van onwetendheid en desinteresse aangaande de situatie van A.(...) K.(...) en R.(...) M.(...) wordt tijdens het tweede en derde gehoor op het CGVS bovendien nog verder onderschreven. Hoewel u tijdens het tweede gehoor op het CGVS nog wist aan te geven dat R.(...) diegene was die werd gearresteerd (CGVS II, p.9), slaagt u er tijdens het derde gehoor niet langer in te herhalen wie aangehouden werd en wie niet. U werpt op dat het in de bevestiging van het vonnis staat, een document dat u zelf niet gelezen heeft (CGVS III, p.7). Dergelijke achteloosheid ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van uw persoonlijke vrees voor vervolging in Egypte. Over wie “de gearresteerde beklaagde” heeft aangehouden, waar en wanneer dat precies was of waar en hoelang hij werd vastgehouden, blijft u voorts ook in het ongewisse.

Ook naar waar en sinds wanneer “de voortvluchtige” vertrokken is, weet u niets te vertellen (CGVS III, pp.7-9). Tijdens het tweede gehoor op het CGVS verschoont u, gevraagd naar meer details over de situatie van de twee medebeklaagden, dat u geen tijd heeft om te informeren, dat dat altijd via uw familie zou moeten en zij u nooit volledige en correcte informatie zou geven. Doorgevraagd of u nog op een andere manier heeft geprobeerd informatie over hun situatie in te winnen, antwoordt u

opnieuw ontkennend en vergoelijkt u dat zij dezelfde problemen hebben als u (CGVS II, p.22). Tijdens het derde gehoor op het CGVS stelt u dat u de zaak niet meer heeft opgevolgd sedert het tweede gehoor op het CGVS omdat u zich enkel bezig hield met uw gezin en niet met de problemen van andere mensen (CGVS III, pp.7-9). Opnieuw doet deze blijk van totale desinteresse verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees.” Dat verzoeker deze twee personen wel kent maar zij geen vrienden waren, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, kan bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond worden aanvaard voor het in hoofde van verzoeker vastgestelde totale gebrek aan interesse in het lot van zijn twee medebeklaagden. Dat verzoeker afkering was om na te gaan hoe zij het stellen daar hij absoluut niet wil dat men weet dat hij in België is, verklaart bovendien geenszins waarom verzoeker zich tijdens zijn verblijf in Egypte niet verder naar hun situatie heeft geïnformeerd, noch waarom hij na zijn aankomst in België niet meer informatie zou hebben kunnen bekomen via zijn broer, die hem zoals hoger reeds gesteld tijdens de gerechtelijke procedure in Egypte zou vertegenwoordigd hebben en alles voor hem regelde en van wie aldus redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn over het lot van de twee andere beklaagden. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij weet dat A. veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van drie jaar en dat R. op de vlucht is geslagen, kan de Raad slechts vaststellen dat deze beweringen volledig haaks staan op verzoekers verklaringen zoals hij deze op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd en waar hij voorhield dat het R. was die werd gearresteerd.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Voorts is het uiterst merkwaardig dat u, die verklaart op 24 juni 2013 te zijn aangeklaagd door twee gekende Moslimbroeders uit Khanater wegens het vermeende bekeren van moslimmeisjes (CGVS I, pp.14-15), hierover met geen woord heeft gerept ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Enerzijds verwijst u naar het incident in november 2011 waarbij u door twee extremistische moslims werd aangevallen. Anderzijds maakt u, gevraagd naar de reden waarom u Egypte recentelijk had verlaten, louter melding van de aanval op/ brandstichting in het huis van uw ouders door twee Moslimbroeders in februari 2013. Geenszins attendeert u echter op de valse klacht die op 24 juni 2013 door twee gekende Moslimbroeders bij de Egyptische politie aanhangig zou zijn gemaakt. Expliciet tijdens het gehoor bij de DVZ gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, antwoordde u van niet (vragenlijst CGVS, pp. 4-5, p.24). Dergelijke anomalie doet andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw persoonlijke vervolging in Egypte. Bij aanvang van het eerste gehoor op het CGVS gaf u evenwel aan moeilijkheden te hebben ondervonden bij het uiteenzetten van uw persoonlijke relaas omwille van de religie van de toenmalige tolk. U beweert onvoldoende kans te hebben gekregen om uw verhaal volledig toe te lichten en haalt aan dat alles kort werd genoteerd, niet alles van uw persoonlijke gegevens werd voorgelezen en dat er enkele fouten in de data werden vermeld. Gevraagd of u tijdens het gehoor op de DVZ toch de belangrijkste redenen voor uw vertrek uit Egypte had verteld, al ware het maar in het kort, bevestigt u desalniettemin alles oppervlakkig te hebben verteld en in hoofdlijnen. Dat u wegens de religie van de tolk niet op ongedwongen wijze heeft kunnen vertellen over uw persoonlijke problemen in Egypte omdat u het gevoel had dat u zodoende de volgens u islamitsche tolk tijdens het gehoor op de DVZ in verlegenheid bracht, is echter niet aanvaardbaar. Hoe u immers weet zou hebben van de religie van de tolk op de DVZ is niet duidelijk. Hoe dan ook, op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Voorgelegd dat u bij de DVZ evenwel melding maakte van het incident in november 2011, legt u uit dat u niets meer durfde zeggen nadat u dat verklaarde. Daar de klacht d.d. 24 juni 2013 van cruciaal belang is voor de beoordeling van uw asielaanvraag, is het niet aannemelijk dat u dit gegeven slechts voor het eerst aanhaalt op de zetel van het CGVS (CGVS I, pp.2-3 & p.24; CGVS II, pp.25-26).”* Met het louter opnieuw verwijzen naar de opmerkingen die hij bij aanvang van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal maakte over het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, slaagt verzoeker er geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) hij evenmin informatie lijkt te hebben over de situatie van zijn persoonlijke belagers, de twee Moslimbroeders N. a. H. en Dr. A., (ii) hij er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over de aanval door extremistische moslims op de winkel van zijn broer A., aanval welke hij nochtans in verband brengt met zijn persoonlijke problemen en (iii) zijn broer A., die zijn vluchtrelaas ten dele linkt aan dat van verzoeker, uiterst vage en onduidelijke verklaringen heeft afgelegd aangaande de problemen die hij zelf omwille van verzoeker zou hebben gekend. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat

het door verzoeker uiteengezette asielrelaas manifest ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde problemen met de Moslimbroeders N. a. H. en Dr. A. correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven dit onderdeel van de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas betreffende zijn rechtstreekse vluchtaanleiding, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daarnaast wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Verzoeker maakte doorheen zijn gehoren evenwel geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband het volgende uiteenzet: *“U stelt dat u met de islamitische naam “A.(...)” moeilijkheden ondervond bij het verkrijgen van administratieve documenten bij openbare instellingen, dat jullie als christenen gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en dat ook uw familie sektarische problemen ondervond. Zo had u uw zoon in een school ingeschreven en vanaf de eerste dag begonnen zij hem de Koran te leren lezen. Ook werden uw echtgenote en haar moeder enkele weken voor het eerste gehoor op het CGVS uitgeschoolden toen zij brood kochten in Foren Al Aish (CGVS II, pp. 26-27). De door u aangehaalde elementen kunnen echter niet worden beschouwd als een voldoende ernstige vorm van discriminatie om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Eerst en vooral heeft u in Egypte zelf jarenlang een leven weten opbouwen, u heeft uw diploma middelbare school behaald en heeft van 1998 tot 2013 steeds gewerkt (CGVS I, pp.8-9).*

Bijgevolg maakt u dus niet aannemelijk dat er sprake is van discriminatie die uw leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakte. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS haalt u bovendien zelf aan dat jullie ondanks de discriminatie en ongelijkheid in Egypte toch wel leefden (CGVS I, p.24). Momenteel verblijven zowel uw echtgenote en kinderen als uw ouders en twee broers nog steeds in Egypte (CGVS III, pp.3-5). Niets uit uw verklaringen wijst er op dat uw familieleden momenteel persoonlijk

geviseerd worden en/of dat u ten gevolge hiervan persoonlijke problemen zou kennen.”, vaststellingen en overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift overigens op generlei wijze worden betwist. De commissaris-generaal oordeelt dan ook met reden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Waar verzoeker te dezen opmerkt dat hij in 2011 werd aangevallen door twee extremistische moslims en dat in februari 2013 het huis van zijn ouders door Moslimbroeders in brand werd gestoken, dient erop gewezen dat het geheel van verzoekers tegenstrijdige verklaringen, die bovendien niet overeenkomen met de inhoud van het proces-verbaal dat hij hieromtrent voorlegt, niet toelaten enig geloof te hechten aan het incident waarbij hij in november 2011 bij het verlaten van de kerk door extremistische moslims zou zijn aangevallen. De uitgebreide motivering dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, waartegen in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer wordt gevoerd, wordt door de Raad bevestigd en overgenomen. Wat betreft de brandstichting, kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Ten tweede maakt u melding van een incident d.d. 7 februari 2013 waarbij onbekende, extremistische moslims het gebouw van de kerk waarin uw ouders een verdieping betrekken, in brand poogden te steken. Om te beginnen moet worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar begin van bewijs voorlegt in verband met dit incident terwijl u nochtans melding maakt van een proces-verbaal (CGVS II, p.20) en twee krantenartikels die over dit incident berichtten. Zowel tijdens het eerste als het derde gehoor legt u evenwel twee CD-roms neer die volgens u onder andere beide krantenartikels zouden bevatten (CGVS I, pp.7-8 & p.18; CGVS II, p.7 & p.21). Aangezien de veelheid van Arabische documenten op deze CD-roms werd u tijdens het derde gehoor op het CGVS echter gevraagd om de specifieke documenten, die uw persoonlijk asielrelaas ondersteunen, uitgeprint aan ons over te maken (CGVS III, pp.15-16). Hieraan heeft u tot op heden verzaakt, hetgeen bezwaarlijk getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kunnen voornoemde krantenartikelen niet in rekening worden gebracht. Hetzelfde geldt overigens voor de andere documenten die de CD-roms volgens u bevatten, met name foto's van uw familie en vrienden en krantenartikelen aangaande brandstichtingen in Koptische kerken en demonstraties ten gevolge hiervan.*

Vervolgens slaagt u er evenmin in uiteen te zetten waarom precies u bij dit incident d.d. 7 februari 2013 persoonlijk zou zijn gevisieerd. U verklaart dat u zich regelmatig in het betrokken gebouw bevond en dat er verder niemand in het gebouw woont, behalve uw ouders, die oud zijn, en de priester. Gevraagd waaruit u dan concreet afleidt dat deze aanval gericht was tegen u en niet op de priester, stelt u allereerst dat de priester geen conflict heeft met de buitenwereld. Dit betreft vooreerst een loutere bewering van uw kant. Hoe dan ook volstaat dit geenszins om te besluiten dat u het doelwit was en bij dit incident gevisieerd werd. Daarnaast werpt u op dat het destijds een spannende verkiezingsperiode was en dat u zich als één van de opvallende activisten/kopstukken profileerde. U engageerde zich naar eigen zeggen als sympathisant bij Maspiro op actieve wijze voor Koptische parlementairen of matige moslimkandidaten en was ook dikwijls aanwezig tijdens propagandameetings waarbij u protesteerde tegen radicaal islamitische ideeën (CGVS I, pp.19-20 & CGVS II, p.7 & pp.15-19). Dit verschilt echter enigszins met wat u eerder beweerde. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS gaf u tevens aan dat u deelnam aan betogingen georganiseerd door Maspiro, actief was binnen de dienstverlening van de kerk en mensen stimuleerde bij de verkiezingen maar bevestigde u nochtans expliciet geen bekende figuur te zijn (CGVS I, p.9). Deze vaststelling roept dan ook de nodige vragen op. Ook bent u na het incident d.d. 7 februari 2013 nog enkele maanden in uw eigen huis, dat vlakbij het huis van uw ouders lag, in de stad Khanater al Kheireya gebleven (CGVS I, pp.5-6 & CGVS II, p.8). Behoudens de door u ingeroepen klacht d.d. 24 juni 2013, waaraan geen geloof kan worden gehecht (zie supra) heeft u geen andere, persoonlijke problemen meer gekend (CGVS I, p.24; CGVS II, p.26 & CGVS III, p.25). Ook uw ouders verblijven momenteel, naar u beweert, nog steeds in hetzelfde gebouw en behoudens de algemene situatie voor de christenen in Egypte stellen zij het volgens u goed (CGVS I, p.10 & CGVS III, pp.4-5).

Bijgevolg slaagt u er niet in op basis van uw profiel als actieve, Koptische christen aannemelijk te maken actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève te hoeven koesteren.

In de marge kan bovendien worden toegevoegd dat ook de verklaringen van uw broer hieromtrent andermaal uiterst vaag zijn. Hij gokt dat er in totaal twee of drie pogingen tot brandstichting op het huis

van uw ouders waren (CGVS A.(...), p.24). Hoewel uw broer As.(...) "Nour al Salam" wel als de voorname woonst van uw ouders kan situeren (CGVS A.(...), p.8) en stelt dat een deel van de kerk afbrandde (CGVS A.(...), p.24), weet hij, gevraagd naar deze brandstichtingen, totaal niet aan te geven op welke van de verschillende verblijfplaatsen van uw ouders deze brandstichtingen plaatsvonden, noch wanneer deze plaatsvonden (CGVS A.(...), p.24). Redelijkerwijs kan nochtans verwacht worden dat ook uw broer hieromtrent specifiekere verklaringen zou kunnen afleggen, indien deze verklaringen de waarheid bevatten." Ook deze motieven worden in het verzoekschrift ongemoeid gelaten.

Met het louter betwisten van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, die in lijn ligt met de informatie gevoegd aan het administratief dossier en waaruit – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – geenszins kan worden besloten dat de vervolging van Kopten actueel een dagdagelijks fenomeen is in Egypte, noch dat de situatie van de Kopten sinds de COI Focus van maart 2015 is verslechterd, brengt verzoeker voorts geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte. Situatie van de christenen" dd. 25 maart 2015 en COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie (update)" van 10 mei 2016), blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk is afgenomen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de Koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten door criminele bendes die hoge losgeld eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1,

A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto*, aan de hand van op verzoekers persoonlijke situatie betrokken feiten, te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.7.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheik Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt de Wilayat Sinaï af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermogen de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“De overige door u voorgelegde documenten, i.c. uw originele identiteitskaart, uw originele rijbewijs, twee originele werkbades, uw originele wettelijke en religieuze huwelijksakte, kopieën van de geboorteaktes van uw echtgenote en twee kinderen, een kopie van een uittreksel uit het handelsregister hebben betrekking op uw identiteit, uw gezin en werk maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De originele omslag die u voorlegde, toont louter aan dat u post ontving vanuit Egypte, niet meer en niet minder. Het originele attest d.d. 15 augustus 2013 waarin de priester van de orthodoxe kerk in uw dorp verklaart dat u een reguliere en actieve kerkganger bent, dat u onderdukt werd op het werk, dat uw kinderen op school werden opgelegd om de Koran te leren, dat uw gezin werd lastiggevallen alsook dat u om verschillende redenen problemen kende met radicale burens en hieromtrent geen afdoende beroep kon doen op de bescherming van de politie, kan bovenstaande bedenkingen evenmin weerleggen.*

Andermaal dient opgemerkt te worden dat het voorleggen van dergelijke document gepaard dient te gaan met geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen niet het geval is. Bovendien werd dit attest opgesteld op uw vraag en kan het bezwaarlijk objectief genoemd worden (CGVS II, p.6). Wat betreft het originele attest van de advocaat; dit attest bevestigt louter dat u volgens nummer 3737 van

het jaar 2005 een klant bent bij het advocatenbureau, dat het bureau uw werk en uw problemen volgt. Verder doet het attest geen uitspraak over het door u ingeroepen vluchtrelaas."

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tot drie maal toe door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS